

एवंलोकायतमतनिरस्यसौगतमतनिरसितुमुपन्यस्यति अविद्येत्यादिभिस्त्रिभिः तेहिलोकायताभिमतसंघाताद्वासादन्यं आध्यात्मिकसंघातरूपविज्ञानवेदनासंज्ञासंस्काराख्यपंचस्कंधात्मकमैहिकामुष्मिक
व्यवहारास्पदमभ्युपगच्छन्ति अतोनेषांप्रेतीभूतात्ययादयोदोषाः सन्ति यद्यप्येतेषामपीतरवत्स्थिरोभोक्ताप्रशासितावाचेतनः संहंतानास्तितथापि अविद्या १ संस्कारो २ विज्ञानं ३ नाम ४ रूपं ५ षडायत
नं ६ स्पर्शो ७ वेदना ८ तृष्णो ९ पादानं १० भवो ११ जाति १२ र्जरा १३ मरणं १४ शोकः १५ परिदेवना १६ दुःखं १७ दुर्मनस्ता १८ इत्यष्टादशकचित्संक्षेपेण कचिद्विस्तरेण चोक्ताः सर्वे
षांसौगतानामप्रत्याख्येयाः पूर्वपूर्वे उत्तरेषां निमित्तभूताः घटीयंत्रवदावर्तमानाः संघातं स्वाश्रयतया क्षिपन्ति षडायतनं शरीरं चेत्यस्य स्कंधपंचकस्य तदुपादानस्य षष्ठस्य चित्तस्य च आश्रयभूतत्वात् एवं च सं
घातोत्पत्तेर्लोकयात्रायाश्च निर्वाहे सति न स्थिरात्माऽभ्युपेय इति वदन्ति तत्राविद्यास्वशब्दोपात्ता कर्मचेष्टालोभमोहशब्दैः संस्कारोपादानतृष्णादुर्मनस्ताः इतरेदोषपदेन संगृहीताः केचित्सौगता अविद्यादिकं
पुनर्भवेदेहांतरप्राप्तौ कारणमाद्भुरितियोजना ॥ ३२ ॥ एतदेव स्पष्टयत्यविद्येति अविद्यांक्षेत्रं पूर्वकृतं कर्म बीजं तृष्णास्नेहाश्रयजलरूपा एष एवं प्रकारकस्तेषामविद्यादीनां पुनर्भवः पुनः पुनरुत्पत्तिप्रकारः ॥ ३३ ॥

अविद्याकर्मचेष्टानां केचिदाहुः पुनर्भवे ॥ कारणं लोभमोहौ तु दोषाणां तु निषेवणं ॥ ३२ ॥ अविद्यांक्षेत्रमाद्भुर्हिकर्मबीजंतथाकृतं ॥ तृष्णासंजननं स्नेहएषतेषां
पुनर्भवः ॥ ३३ ॥ तस्मिन् गूढे च दग्धे च भिन्ने मरणधर्मिणि ॥ अन्योऽस्माज्जायते देहस्तमाहुः सत्वसंक्षयं ॥ ३४ ॥ यदा स्वरूपतश्चान्यो जातितः शुभतोऽर्थतः ॥ क
थमस्मिन्सद्वत्येवं सर्वं वा स्यादसंहितं ॥ ३५ ॥ एवं सति च का प्रीतिर्दानविद्यातपो बलैः ॥ यदस्याचरितं कर्म सर्वमन्यत्प्रपद्यते ॥ ३६ ॥ अपित्ययमिहैवान्यैः
प्राकृतैर्दुःखितो भवेत् ॥ सुखितो दुःखितो वापि दृष्ट्या दृश्यविनिर्णयः ॥ ३७ ॥

तस्मिन् अविद्यादिकलापे गूढे सुप्तिप्रलययोः संस्कारात्मना स्थिते निमित्तभूते सति एकस्मिन् मरणधर्मिणि देहे भिन्ने विनष्टेऽपि अन्योऽस्मात्ततएवाविद्यादेर्देहोऽन्यो जायते तस्मिन् ज्ञानेन दग्धे च सति देहनाशात् सत्वसं
क्षयं मोक्षमाहुः सत्वस्य धीधातोः संक्षयः सम्यगैश्वर्यं निर्विषयप्रवाहित्वं कैवल्यमित्याहुः ॥ ३४ ॥ एतदूषयति यदेति स्वरूपतोऽन्यत्वं मुक्तावपि क्षणिकानां विज्ञानादीनां यदा च जातितः आलयविज्ञानं बाह्यवि
ज्ञानमिति तेषामन्यत्वं यदा च शुभतः शुभाशुभतः पुण्यपापतः अर्थतः बंधमोक्षतः विज्ञानानां पृथक्त्वं तदा बाह्ये कथं सोऽयमित्यभेदप्रत्यभिज्ञानं प्रागृष्टस्य घटस्येव वार्तमानिकादन्यत्वात् एवं असंहितं अनभिसंहितं
भोगमोक्षादिकथं वा स्यात् अन्योऽमुमुक्षुरन्यः साधनाविष्टोऽन्यो मुक्त इत्यापत्तेः ॥ ३५ ॥ एवं सति दानाद्यप्यनर्थकं फलभोगकाले दातुरभावादित्याह एवमिति अन्येन विज्ञानेनाचरितं अन्यद्विज्ञानांतरं प्रतिप्रव
र्तते फलं दातुं गच्छति ॥ ३६ ॥ इष्टापत्तिमाशंक्या हापीति अन्यत्वाविशेषाच्चैत्रपुण्यैरपि मैत्रः सुखी भवेदित्यर्थः दृश्यः स्पष्टः ॥ ३७ ॥